

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 722/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Preterm s. r. o., Cukrovarská 3042, Trebišov, podanú obchodnou spoločnosťou IURISTICO s. r. o, Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Tomáš Horkay, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo/56/2014 z 29. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Preterm s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2016 faxom a 21. júna 2016 osobne doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti

Preterm s. r. o., Cukrovarská 3042, Trebišov (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo/56/2014 z 29. februára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) 28. marca 2014 domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] č. 7394000114/82-2772/Mar z 28. januára 2014, ktorým potvrdila rozhodnutie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] č. 7394500213/5877-29215/Šip. z 30. októbra 2013 o uložení pokuty sťažovateľke za nedodržiavanie ustanovenia zákona č. 261/2002 Z. z. o prevencii závažných priemyselných havárií a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (účinného do 31. júla 2015; ďalej len „zákon č. 261/2002 Z. z.“) „zisteného kontrolou vykonanou na základe podnetu č. 33/6/2013 vo veci [REDAKOVANÉ] v spoločnosti žalobcu vykonanou v dňoch 11. 06. 2013, 11. 07. 2013 a 24. 07. 2013, a to podľa § 29 ods. 2 písm. a) bodu 1 zákona vo výške 5.000,- eur za porušenie ust. § 4 ods. 4 zákona, nakoľko prevádzkovateľ nepreveril celkové množstvo vybraných nebezpečných látok prítomných v podniku žalobcu a nezaradil ho do príslušnej kategórie v zmysle § 4 ods. 4 zákona“. Sťažovateľka v žalobe namietala, že vec bola nesprávne posúdená a že rozhodnutia správnych orgánov sú založené na nesprávnom a nedostatočnom skutkovom zistení, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pretože „predmetné ustanovenie zákona stanovujúce povinnosť na danom úseku verejnej správy sa na ňu nevzťahuje..., správny orgán nedostatočne zistil skutočný stav a vec nesprávne právne vec posúdil, v dôsledku čoho nám udelil i neprimeranú pokutu..., rozhodnutie neobsahuje opis protiprávneho konania vo výroku – vymedzenie skutku miestne, časové a vecné. Rozhodnutie je teda neurčité, sankcionované konanie zameniteľné, rozhodnutie nepreskúmateľné“ s poukazom na konkrétnu judikatúru najvyššieho súdu.

3. Krajský súd rozsudkom č. k. 6 S/47/2014-41 z 3. júla 2014 žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol, pretože „nezistil také procesné pochybenia správneho orgánu, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 1 O. s. p.“.

4. Po podaní odvolania sťažovateľkou najvyšší súd napadnutým uznesením rozsudok krajského súdu „podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil z jeho vecne a právne správnych dôvodov“.

5. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že aj keď je pravdou, že „sme sa v prvom momente tlaku kontroly podvolili a príslušné oznámenie množstiev látok a zaradenie podniku realizovali. Ničmenej s odstupom času sme boli nútení konštatovať, že čo sa týka spätného posúdenia veci správnym orgánom v smere vyvodenia zodpovednosti za správny delikt realizované opatrenia uloženia pokuty, máme zásadné pochybnosti o jeho správnosti a adekvátnosti“, pričom „s našimi podstatnými námietkami sa nevysporiadali ani odvolací správny orgán..., ani prvostupňový a druhostupňový súd vo svojich rozsudkoch“. V tejto súvislosti sťažovateľka namieta, že „riadne odôvodnenie rozhodnutia o uložení pokuty má nadväzovať na vlastnú vyšetrovaciu činnosť správneho orgánu, ktorá sa realizuje ex offo... vo všetkých potrebných smeroch jednak pre možnosť konštatovania viny, možnosť uloženia sankcie a následne výber primeraného druhu a výšky sankcie v danom prípade. Tieto predpoklady neboli v danom prípade naplnené, preto tvrdíme porušenie vyššie označených práv. Nezaistenie riadneho a preskúmateľného odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov v tejto veci a nadväzne i prvostupňového a druhostupňového súdu v konaní o žalobe proti nim zasiahlo pritom nielen do procesných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ale v materiálnej rovine i do práv podľa čl. 49, 35 ods. 1 a 20 Ústavy, v širšom zmysle do práva na právny štát podľa čl. 1 a rovnosť podľa čl. 12 a čl. 13 Ústavy a súvisiacich práv podľa Dohovoru.“.

6. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo „na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a právo na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na potrestanie len na základe zákona podľa čl. 49 Ústavy SR, v spojení s právom na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR a na ochranu majetku podľa článku 20 Ústavy SR a podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na právny štát podľa čl. 1 Ústavy a právo na rovnosť podľa čl. 12 a čl. 13 Ústavy SR“, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,74 €. Sťažovateľka zároveň žiada o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z dôvodu, že „*nakoľko ide o uloženie pokuty, nepredpokladáme vznik žiadnej ujmy v klasickom zmysle na strane vymáhajúceho orgánu. Na druhej strane pokuta je uložená v citeľnej výške, ktorá by inak umožnila pokrytie mzdových nákladov sťažovateľa v nezanedbateľnej časti.*“.

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

12. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že napriek tomu, že sťažnosť sťažovateľky koncipoval kvalifikovaný právny zástupca, petit v spojení s odôvodnením sťažnosti nie je vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby bolo možné jednoznačne určiť východisko pre rozhodnutie ústavného súdu o jej veci. Ďalším obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že sťažovateľka spolu s ňou nedoručila ústavnému súdu splnomocnenie na jej zastupovanie v tomto konaní, tak ako to vyžaduje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd pritom už v minulosti judikoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Nedostatok právne relevantného odôvodnenia sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam tohto základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite ani nemôže rozhodovať (napr. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016 a iné). Ani iné nedostatky zákonom predpísaných náležitostí ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 57/2015, I. ÚS 407/2015, II. ÚS 525/2015, I. ÚS 337/2015, III. ÚS 415/2016).

14. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd ustálil, že predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

15. Tvrdenie sťažovateľky o porušení čl. 1, čl. 12, čl. 13 a čl. 49 ústavy, ktoré majú charakter všeobecných základných (ústavných) princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, no keďže priamo neformulujú žiadne základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ich porušenie nemožno sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy individuálne (samostatne) namietat', ako aj základných práv podľa čl. 20 a čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru najvyšším súdom, ktoré napádala v spojení s porušením čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, považoval ústavný súd so zreteľom na už uvedené iba za súčasť sťažnostnej argumentácie, ktorá sama osebe nepredstavuje dôvod ústavného prieskumu.

16. Vzhľadom na to, že sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v danom prípade ju nebolo potrebné duplicitne citovať.

17. Na doplnenie ústavný súd pripomína, že všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

18. Všeobecný súd však nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

19. Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu v súvislosti s uložením jej pokuty pre porušenie povinnosti podľa zákona č. 261/2002 Z. z.

20. Podstatou sťažnostných námietok je tvrdenie sťažovateľky o tom, že najvyšší súd sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou, ktorú uplatnila nielen v rámci svojho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ale aj v konaní pred správnymi orgánmi. Z uvedených dôvodov sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za nepreskúmateľný a riadne neodôvodnený.

21. Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý s poukazom na *„úlohu správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP“* uviedol, že *„po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku“*. Následne najvyšší súd vzhľadom na predmet súdneho prieskumu citujúc relevantné ustanovenia zákona č. 261/2002 Z. z. *„dospel k totožnému záveru ako krajský súd, že pokuta bola žalobcovi uložená dôvodne, pretože konaním žalobcu došlo k naplneniu skutkovej podstaty pre uloženie pokuty podľa § 29 ods. 2 písm. a) v spojení s § 4 ods. 4 zákona č. 261/2002 Z. z. účinného v čase spáchania správneho deliktu, keďže v konaní bolo preukázané, že spoločnosť žalobcu nepreverila celkové množstvo vybraných nebezpečných látok prítomných v prevádzke žalobcu a nezaradila ju do príslušnej kategórie, pretože celkové množstvo VNL bolo väčšie ako je prahová hodnota uvedená v prílohe č. 1, tabuľke I. stĺpci 1 cit. zákona. Námietku žalobcu o nesprávnom procesnom postupe žalovaného pri zisťovaní skutkových okolností udalosti a pri vykonávaní a hodnotení dôkazov nepovažoval najvyšší súd za dôvodnú, nakoľko správny orgán v protokole o výsledku kontroly popísal skutkový stav v prevádzke v čase kontroly, t. j. uviedol množstvo skladovaných a prečerpávaných vybraných nebezpečných látok (kvapalný propán bután), miesto ich skladovania a prečerpávania zo železničnej cisterny do automobilových cisterien, zároveň správny orgán vyslovil porušenie ustanovení zákona č. 261/2002, t. j. porušenie § 4 citovaného zákona. K*

predmetnému protokolu sa vyjadril konateľ spoločnosti žalobcu listom z 21. 07. 2013. v ktorom nepochybnil nedostatky zistené kontrolou a ani pri prerokovaní protokolu dňa 24. 07. 2013 nepochybnil nedostatky zistené kontrolou, tak ako je to uvedené v zápisnici o prerokovaní protokolu č. 4086-19488/52/2013/Šip zo dňa 24. 07. 2013, ktorú taktiež podpísal. Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Najvyšší súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.“.

22. Ústavný súd z odôvodnenia napadnutého rozsudku nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do tohto rozsudku v súlade s jeho právomocami podľa čl. 127 ods. 2 ústavy. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení rozsudku krajského súdu presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že čo sa týka zákonnosti rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, ktoré sťažovateľka napadla správnu žalobou, všeobecné súdy zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred nimi domáhala.

23. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. Keďže niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Na základe uvedeného sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2016